

[Forsvarsministeren.]

fordi man ikke havde den nødvendige plads. Alt dette synes jeg man ud fra en almindelig retfærdig betragtning bør godskrive de myndigheder, der har med dette byggeri at gøre, idet det har sat dem i en ganske særlig tvangssituation. Det er under hensyn hertil, at byggeriet er fremmet så meget, som man har kunnet gøre det, og at man har søgt at udnytte bevillingerne i så hurtig en takt som overhovedet muligt indenfor de rammer, som navnlig våbenhjælpen fra Amerika nu engang har givet os. Jeg synes, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard bør erkende, at der har foreligget en ganske særlig situation, hvor kravene alle vegne fra om at skaffe den nødvendige plads til det materiel af forskellig art, som vi skulle have, måtte imødekommes hurtigst muligt. Det synes jeg som sagt er et synspunkt, der er ræson i, og som man ikke kan afvise, og det er det, som jeg synes det ærede medlem i nogen grad overser i sine betragtninger her.

(Kort bemærkning).

Bertel Dahlgaard: Ja, den stærke kritik med hensyn til tempoet i behandlingen af disse spørgsmål er i og for sig ikke oprindelig fremsat af mig, den blev fremsat fra helt anden side og i meget stærke ord i vinteren 1950. Vi ved også, hvordan megen kritik mod regeringen blev undertrykt; et medlem af det høje ting var indstillet på at fremsætte meget kritiske bemærkninger her i tinget, men det blev åbenbart forhindret på en eller anden måde.

Man skulle egentlig synes, at konsekvensen af, at der, som den højtærede minister udtalte, måtte presses på for hurtigst muligt at få opført det, der var brug for i henhold til de leveringer, vi skulle have, måtte være, at det ikke — såvidt jeg husker, tiltrådte finansudvalget bevillingen i juni 1950 — skulle tage tiden fra juni til november måned, før endelig beslutning blev truffet.

Det kan ikke nytte at fortsætte diskussionen om det; almindelige mennesker kan ikke forstå det; men jeg vil gerne henlede den højtærede forsvarsministers opmærksomhed på, at jeg stillede det direkte spørgsmål til ham, om han ikke er enig med mig i, at når man indenfor den militære admini-

stration sparer meget betydelige beløb ved omlægning af dispositionerne, så kan disse besparelser ikke anvendes til andre ting, medmindre der i finansloven direkte er givet adgang til at lade disse summer være bevægelige, og at man ellers må vende tilbage til bevillingsmyndighederne og få at vide, om de sparede beløb kan bevilges til andre ting.

Forsvarsministeren (Harald Petersen): Til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard vil jeg gerne sige, at vel tiltrådte finansudvalget bevillingen i sommeren 1950, men man knyttede jo visse kauteler til den, fordi man ville have visse ting undersøgt ved andre myndigheder, der lå udenfor forsvarsministeriet, og det var årsagen til, at man først i efteråret 1950 kunne skride til de licitationer, der var tale om.

Det af det ærede medlem stillede spørgsmål mente jeg at have besvaret i mine første bemærkninger, som jeg også har fremsat i finansudvalget og siden altså har gentaget her, nemlig derhen, at principielt må det selvfølgelig være sådan, at de projekter, der forelægges for bevillingsmyndighederne, når de skifter karakter, påny forelægges bevillingsmyndighederne.

Kolbjørn: Den sag har to sider. Den ene er det sagligt byggemæssige, at man er gået over fra een metode, hvor der anvendtes arbejdskraft, som der var rigelig tilgang af, til en anden metode, hvor der skulle anvendes arbejdskraft, der var god brug for på andre felter, og den anden er den bevillingsmæssige. Det må vække utryghed, at man kan ændre et forslag så væsentligt udenom den instans, der har givet bevillingen. Jeg vil gerne understrege dette, just fordi den højtærede minister administrerer et område, hvor der i disse år forbruges meget store beløb. Et flertal i denne sal har erkendt, at dette er en nødvendighed, men jeg tror, der påhviler alle, der har et ansvar på dette område, en forpligtelse til så nøje som muligt at overvåge, at der i alle led her udvises den yderste økonomi, og at ikke de store bevillinger, det være sig til forsvaret eller til civilbeskyttelsen, giver anledning til en eller anden form for privat spekulation eller fortjeneste, der ikke er hjemlet i normale forretningsmæssige forhold.